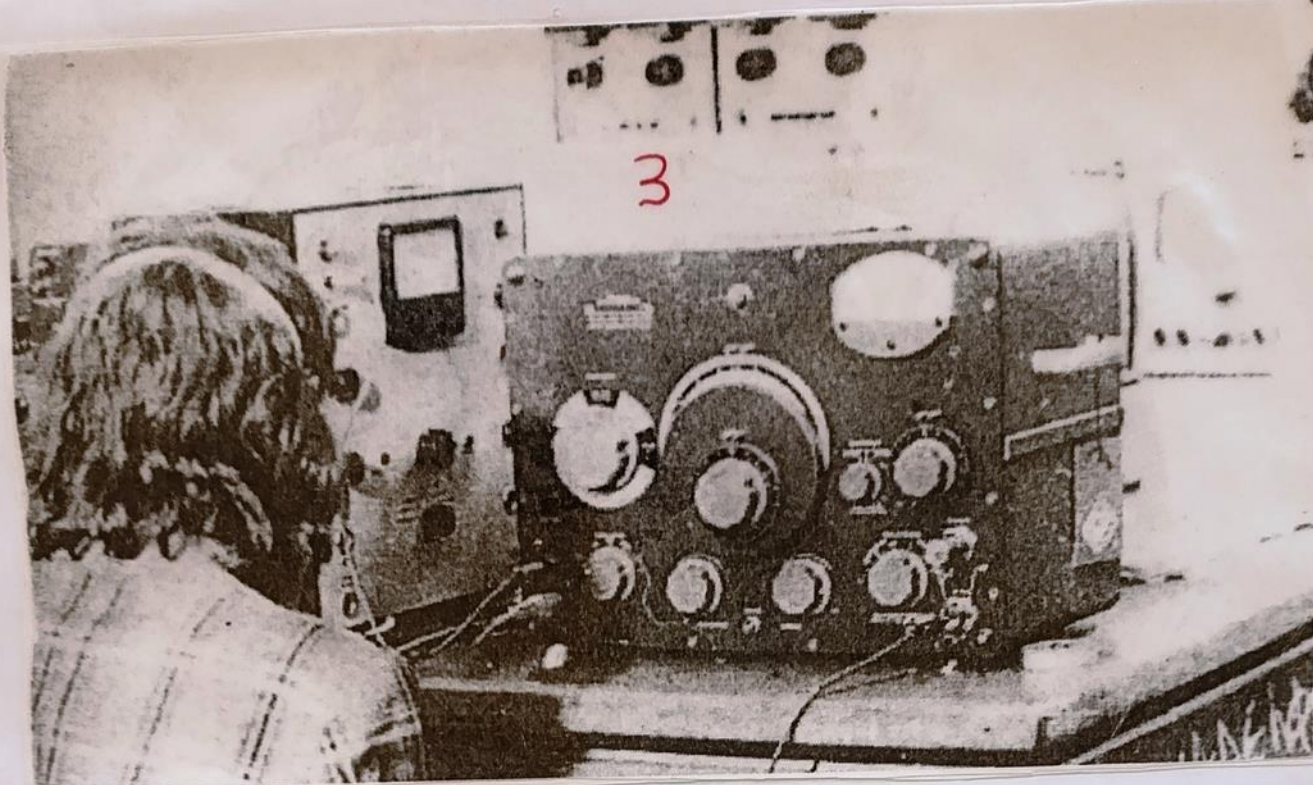




Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς, όπως οι βασιλιάδες στα παραμύθια, που ήθελε να διατάξει και όλοι να τον υπακούουν αμέσως. Όποιον δεν τον άκουγε τον έβαζε φυλακή και όλοι τον φοβόντουσαν, δεν τολμούσαν να μιλήσουν και αυτός έκανε πάντα ό,τι ήθελε. Κάποτε όμως κάποια παιδιά, που πήγαιναν σε ένα μεγάλο σχολείο, το Πολυτεχνείο στην Αθήνα, αποφάσισαν να σταματήσουν αυτόν τον βασιλιά για να γίνουν οι άνθρωποι πάλι ελεύθεροι.



Τα παιδιά μαζεύτηκαν στη
Σχολή τους και οργάνωσαν
τον αγώνα τους για την
ελευθερία.



Κάλεσαν και τους άλλους
ανθρώπους να αφωνιστούν
μαζί τους και για αυτό
έφτιαξαν ένα ραδιοφωνικό
σταθμό.



Επίσης έγραψαν σε
μεγάλα πανό

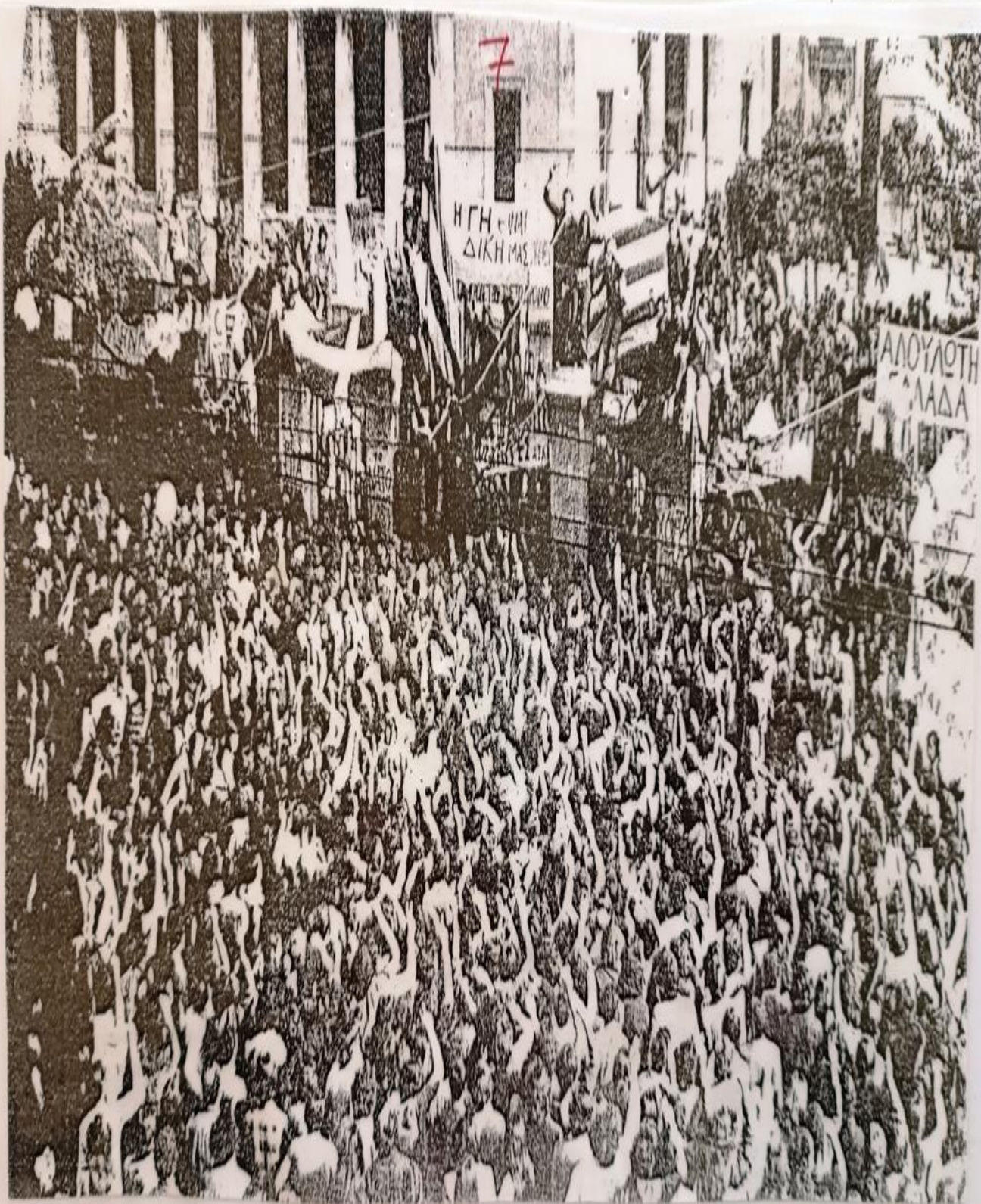
ΨΟΜΙ - ΠΑΙΔΕΙΑ - ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ



Έκαναν το πολυτεχνείο
σπύτι τους, κοιμόντουσαν.
και ζυγνύονταν εκεί για να
μην αφήσουν τον αήωνα τους.
Κανένας δεν μπορούσε να τους
δωξεί από εκεί, είχαν δουδάκι
à σουλο.



Ἐφτιαζαν ἀκόμα καὶ λατρεῖο
για νὰ φρονεῖσουν ὅσους
τραυματίζονταν ἢ ἀρρώστειναν.



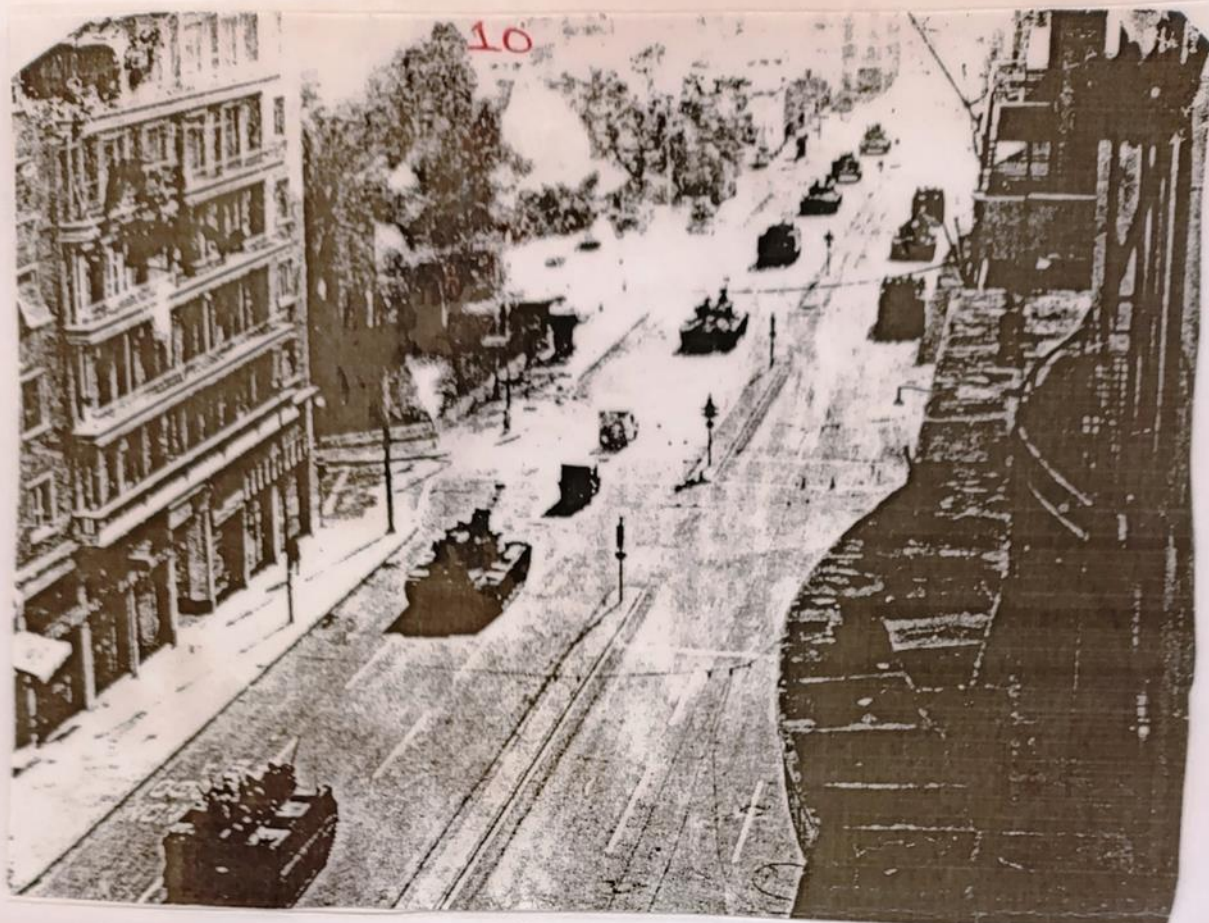
Πολύς κόσμος ήταν με το μέρος τους και
αφωνίζονταν μαζί τους.



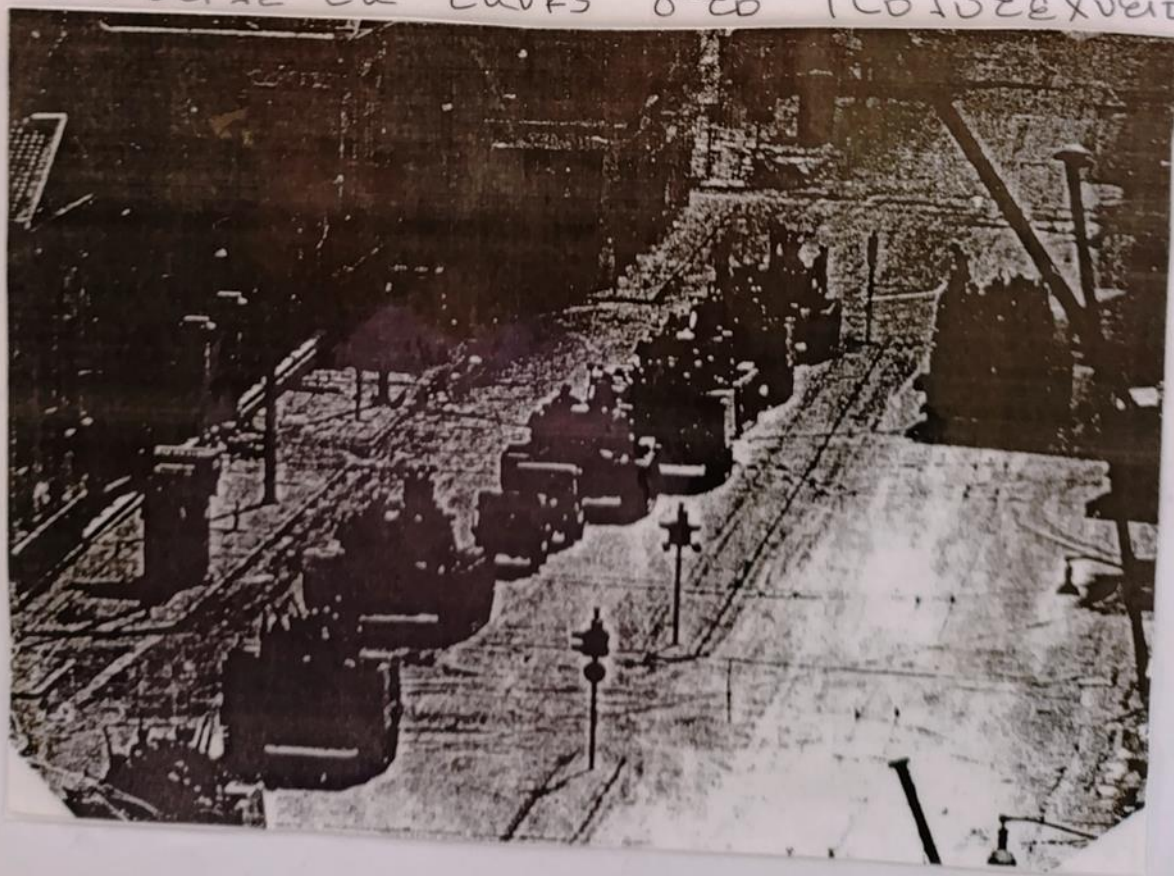
Μια μέρα όμως βασιλιάς
τους προειδοποίησε να
σταματήσουν τον αήωνα τους
και να μην ξεκινούν και
τους άλλους, γιατί αλλιώς
θα έσπελνε την αστυνομία,



Τα παιδιά όμως δεν του
άκουσαν και συνέχισαν
του αφώνα τους για την
ελευθερία.



Τότε ο βασιλιάς νευρίασε και
έστειλε τα tanks στο Πολυτεχνείο





Τα τανκς κατέστρεψαν την πόρτα/κύλη
του Πολυτεχνείου. Έφιναν πολλές
φασαρίες και κάποιοι έχασαν
τη ζωή τους.



Κάποια ἄλλα παιδιά πλινθώθηκαν
 ἐνὶ ἄλλῃ μύκαν σεις φυλακὲς.
 Τελικὰ ὅμως τὰ παιδιά νίκησαν
 καὶ κέρδισαν τὴν ελευθερίαν τους.



Έτσι κάθε χρόνο την ημέρα που τα
τάνκς μπάκαν στο Πολυτεχνείο
στις 17 Νοεμβρίου, πολλοί άνθρωποι
πάνε εκεί και αφήνουν ένα λουλούδι
στην πόρτα του Πολυτεχνείου για να
τιμήσουν τα παιδιά που αφανίστηκαν για την
Ελευθερία.